

Крыніцы і літаратура

1. Беларускі інвацыійны фонд. URL: <http://www.bif.ac.by/rus/bif/aboutbelinfonde.html> (дата доступу: 25.09.2020).
2. Банк развіцця Беларусі можа пачаць венчурнае фінансаванне. URL: https://primepress.by/news/finansii/bank_razvitiya_belarusi (дата доступу: 29.09.2020).
3. Проблемы інвацыійнага прадпрымальніцтва ў Беларусі. *Бізнес саюз прадпрымальнікаў і наймальнікаў імя прафесара М. С. Куняўскага*. URL: <http://bspn.by/content/view/3007/799/> (дата доступу: 27.09.2020).

Швець П. – к. е. н., с. н. с.

Інститут демографії та соціальних досліджень НАН України;

Бабич Р. – к. е. н., доц.

Національний авіаційний університет
м. Київ, Україна

Інноваційні засади розвитку економіки України в умовах неіндустріального суспільства

Зміни, що відбуваються у світовій економіці в ХХІ ст., відповідають переходу до нового етапу розвитку продуктивних сил, переходу від індустріальної економіки до економіки неіндустріального типу, де будуть домінувати сфера послуг, наука й освіта.

Неоіндустріалізація – це процес масштабного впровадження комплексу сучасних технологій в промисловості, в результаті чого відбувається:

- часткова зміна парадигми виробничої діяльності;
- інтегроване безперервне автоматичне управління розширеним виробничим циклом продукції;
- новий етап роботизації виробництва, що дозволяє органічно поєднувати працю машини та людини.

Неоіндустріалізація є поширенням інфо-комунікаційної технологічної революції безпосередньо в виробничий процес.

Інноваційна складова утвердилася як найважливіший чинник економічного зростання, основа конкурентоспроможності фірм, корпорацій, галузей, національних економік. Інноваційний чинник став стратегічним, основоположним засобом розвитку суспільств та економік за останню чверть ХХ ст. та на початку ХХІ ст. Якщо на початку ХХ ст. внесок науки і технологій у розвиток економіки країн оцінювали у 33 %, то наприкінці – у 70–80 %.

Інновації, як основний чинник соціально-економічної трансформації суспільства, відіграють вирішальну роль в еволюції економічної системи. Зародження, формування та становлення теорії інноваційного розвитку відбувається в контексті соціально-економічного розвитку суспільства та обумовлюється складністю і багатогранністю проблем інноваційної сфери.

За оцінками, сучасне економічне зростання розвинутих країн світу характеризується визначальним значенням науково-технічного і технологічного прогресу та інтелектуалізацією основних факторів виробництва. Внесок інноваційної складової в приріст ВВП розвинених країн збільшився: в США з 31,0 % у 1980-ті роки до 34,6 % на початку нового століття, у Японії відповідно з 30,6 до 42,3 %, у Європі з 45,5 до 50,0 %.

Розвиток будь-якої держави залежить не тільки від того, як буде розвиватися економічна діяльність, але й від здатності сприймати і генерувати знання, тобто – інноваційного потенціалу, що є одним з основних факторів розвитку та підвищення конкурентоспроможності краї-

ни. Більшість вітчизняних і зарубіжних дослідників, кажучи про тенденції розвитку сучасної економіки, відзначають, що вона все більшою мірою залежить від знань.

Особливою проблемою входження України в світовий економічний простір є формування ефективної інноваційної моделі, що відповідає б сучасним вимогам і забезпечувала не тільки розвиток зовнішньої конкурентної активності країни, скерованої на боротьбу із зовнішніми конкурентами, а й створення атмосфери внутрішньої конкуренції в самій країні. Тому важливим аспектом стратегічного вибору міжнародних пріоритетів є ступінь обґрунтованості управлінських рішень, що зумовлює успішність реалізації підприємницьких прагнень окремих економічних суб'єктів в умовах інтернаціоналізованого ринку, а також національних інтересів держави, спрямованих на підтримання економічної незалежності та безпеки.

Запорукою інтенсифікації інноваційної моделі розвитку української економіки та підвищення результативної її реалізації має стати:

– збереження позитивних тенденцій в національній економіці (зокрема, щодо скорочення питомої ваги секторів первинного виробництва й зростання сектору послуг) з одночасним вирішенням нагальних проблем (нечітке формулювання пріоритетів у національній науково-технічній політиці; недостатність або відсутність інформації про наявні дослідження й розробки; зниження інноваційної активності вітчизняних підприємств);

– сприяння залученню інвестицій у ті галузі та сфери (передусім авіа, ракетно- та машинобудування), де ще зберігся матеріально-технічний та кадровий потенціал;

– забезпечення доступності технічних й технологічних інновацій (передусім вітчизняних розробок) за рахунок дієвої державної підтримки бізнесу щодо залучення інвестицій та впровадження інновації.

В свою чергу до них відносять:

– фінансування інноваційних проектів фундаментальних і прикладних досліджень із бюджетів усіх рівнів, а також із спеціалізованих фондів;

– пільгового кредитування;

– стимулювання запровадження енерго- та ресурсозберігаючих технологій, підвищення рівня безпеки та комфорту робочих місць;

– компенсування новаторам їхніх витрат на реалізацію суспільно значущих інноваційних проектів;

– сприяння міжнародній науково-технічній кооперації;

– спрямування розвитку національної економіки на пом'якшення міжгалузевих і міжрегіональних диспропорцій, а також на забезпечення пріоритетного розвитку вищих технологічних укладів та усунення перешкод для розвитку вітчизняного бізнесу [1, 9–11].

Джерела та література

1. Саліхов О. Б., Крехівський О. В. П'ять кроків до створення та успішної реалізації національної інноваційної стратегії. Досвід Європи. *Економіка та держава*. 2011. № 1. С. 9–11.

Шевчун М. – ст. викл.
Київський національний торговельно-
економічний університет
м. Київ, Україна

Логістична підтримка інноваційної діяльності торговельного підприємства в умовах сучасного розвитку суспільства

Перехід до інноваційної моделі розвитку логістики – найхарактерніша прикмета сучасного етапу в розвинутих країнах. Реалізація економічних цілей пов'язана з інноваційним типом